

handling, som i hvert Fald vilde have gjort Loven klarere, men dette Forslag vilde det høje Landsting ikke vedtage. Paa dette Tidspunkt at stille Ændringer vilde sikkert være ganske meningsløst, og jeg skal derfor paa hele Udvalgets Vegne anbefale, at man vedtager Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, i Landstingets Affattelse.

Elna Munch: Da Lovforslaget sidst var til Behandling her i Tinget, rettede jeg nogle Indvendinger imod det, og det er derfor med Interesse, jeg har fulgt Forhandlingerne i Landstinget, hvor man jo har lavet Lovforslaget om. Imidlertid finder jeg heller ikke Landstingets Affattelse af Lovforslaget tilfredsstillende. § 1 i Lovforslaget gjorde jeg allerede den Gang Indvendinger imod, og den har Landstinget bibeholdt, men § 1 maa betegnes som værende ganske overflødig. Hvis man vedtager den, maa det medføre, at vi i det hele taget forbyder, at man udbyder til Salg Genstande som tjenlige til at begaa en Forbrydelse. Noget saadant vilde dog være ganske urimeligt. Jeg er ganske overbevist om, at den højtærede Justitsminister, selv om denne Lov ikke gennemføres, vil kunne skride ind og vil skride ind overfor den Slags Salg, og det betyder jo, at denne Paragraf er aldeles overflødig. Det er derfor vildledende overfor Befolkningen at vedtage en saadan Paragraf, som siger noget, der i Forvejen er gældende Lov, idet man, da maa tro, at der herved indføres noget nyt.

Med Hensyn til § 2 skal jeg minde om, at Sagen oprindeligt er rejst paa Grund af en Henvendelse fra Sundhedsstyrelsen, som ønskede nogle bestemte Apparater forbudt. Disse Apparater kan ikke forbydes efter den Affattelse, Lovforslaget nu har faaet. Justitsministeren har stillet et Ændringsforslag i Landstinget, et Ændringsforslag, som er det eneste forstandige Forslag, der er fremkommet under hele Behandlingen. Jeg er meget ked af, at den højtærede Justitsminister har taget dette Ændringsforslag tilbage igen efter Anmodning af Landstinget. Landstinget saa med Sympati paa dette Ændringsforslag, men det havde ikke Tid nok til at overveje det, blev der sagt. Det havde dog haft en 8 Dages Tid eller saadant noget, og jeg synes dog ikke, man kan sidde saa overordentlig længe og overveje en enkelt Paragraf. Saa stiller man langt strengere Krav til Folketinget, naar man

nu vil have, at det kun skal have en halv Dag til Overvejelse af Landstingets Forslag. Efter hvad man har erfaret, har Folketingets Udvalg jo ikke været særlig hurtigt arbejdende. I Landstinget har man erklæret, at man senere gerne vilde forhandle om det af Ministeren fremsatte Ændringsforslag, og den højtærede Minister har i Landstinget erklæret, at han til Efteraaret vil fremsætte et nyt Forslag. Derfor synes jeg, det vilde være rimeligt, om man ventede med at vedtage Forslaget indtil den Tid i Stedet for at vedtage et Forslag nu, som vi ikke kan bruge, og som maa kasseres til Efteraaret.

Det er meget beklageligt, at man ikke i Løbet af denne Rigsdagssamling har kunnet naa til et brugeligt Resultat. Overfor vore lægekyndige Institutioner, Sundhedsstyrelsen og Retsmedicinsk Institut, som har gjort opmærksom paa de paagældende Apparaters Færlighed, er det meget beklageligt, at man ikke har kunnet imødekomme dem. Det Forslag, som er kommet tilbage i en anden Skikkelse, og som nu er blevet anbefalet her, regner jeg for at være værre end intet. Thi hvad vilde Resultatet af at vedtage det blive? Hvis Ministeren — forudsat at Forslaget bliver til Lov — udsteder Forbud i Henhold til denne Lov, saa vil de meget omtalte Apparater ikke forsvinde af den Grund, thi hvem vil indrømme, at det væsentligste Formaal dermed er Afbrydelse af Svangerskab? Det vil ingen. Ingen har fabrikeret dem i den Hensigt, ingen har udbudt eller solgt dem i den Hensigt. Resultatet af et Sagsanlæg maa uvægerligt blive et Nederlag for den højtærede Minister. Der er ingen Dommer, som vil kunne give Ministeren Medhold, derved bliver det indirekte ogsaa til et Nederlag for Rigsdagen, som har givet Ministeren en saadan Lov, og derigennem vil man faa legaliseret disse Genstande, saaledes at deres Udbredelse vil blive langt større, end den er nu. Det er det eneste, der opnaas ved, at man vedtager Lovforslaget i den Form, hvori det nu foreligger, og derfor vil jeg paa det bestemteste fraraade, at man vedtager det. Helst saa jeg naturligvis, at Udvalget trak det tilbage. Udvalget synes at være saa glad ved Forslaget (Modsigelse) — ja, jeg hører nu, at man trækker paa det, saa det var jo muligt, at man vilde trække det tilbage; jeg henstiller, at man vil gøre det, og jeg tror, det vil være den eneste rigtige Løsning, hvis der i Virkeligheden ikke er saa forfærdelig megen Tilfredshed